

UN VIATGE IMPOSSIBLE

Aquesta història va succeir el catorze d'octubre del 2013, a Galícia, terra de grans històries de misteri.

Tot comença amb tres nens que es deien: Marta, Miquel i Helena. Ells estaven jugant a la tauleta quan de sobte, a la pantalla de la tauleta de la Marta es va obrir un portal. Tots tres es van quedar capficats veient el que apareixia a la pantalla, però aquell forat els va xuclà cap a dintre. Van començar a donar voltes i voltes dins d'aquell forat sense poder parar fins que finalment van tocar terra. Finalment, van obrir els ulls, però no sabien on estaven. Tots tres van mirar sense saber ben bé què dir ni què fer. Van començar a caminar a veure què podien descobrir. Mentre caminaven van escoltar unes passes darrere seu. La Marta es va girar i va veure que uns homes els perseguien.

Mentre a casa, l'avi i l'àvia els cridaven perquè anessin a menjar. Com ningú no responia ni hi havia cap soroll l'avi va pujar a dalt a veure què estaven fent. Quan va obrir la porta, l'avi es va quedar bocabadat en aquella habitació no hi havia ningú, només va trobar la tauleta a terra. L'avi i l'àvia van buscar els nens per tota la casa, però no els van trobar no hi havia més remei que trucar a la policia. La policia els va dir que començarien a buscar per tot el poble, però que segurament allò era una entremaliadura dels nens i que tot es resoldria en un tres i no res.

Mentrestant, els nens havien aconseguit amagar-se darrere uns matolls i van aconseguir despistar aquells homes que els perseguien amb uns semblants molt sospitosos. Encara no sabien on estaven. Allò no s'assemblava res a la casa de l'avi i de l'àvia. Ells també estaven molt amoïnats pels avis per què no els podien avisar. Quan es van tranquil·litzar van continuar el seu camí. Van escoltar la remor de l'aigua a prop seu. Tanta estona caminant els va donar molta set i escoltar l'aigua va ser la primera satisfacció que tenien des que van arribar a aquell misteriós lloc. Tots tres van córrer cap al riu, es van ajupir, però beure i van poder veure com era de neta i transparent l'aigua que corria pel riu. Es podien veure reflectits perfectament en l'aigua com si fos un mirall. De sobte l'aigua es va enfosquir i els va absorbir com ho havia fet abans la pantalla de la tauleta. Van tornar a patir la mateixa sensació que havien tingut feia una estona abans. Finalment, després de donar voltes i voltes van tocar terra, però aquell lloc sí que el coneixien, era l'habitació de casa els avis, on estaven abans que aquest misteriós viatge hagués tingut lloc.

La policia havia interrogat als avis. "On estaven els nens?"; els hi van preguntar. L'àvia va respondre: "estaven a l'habitació, havien anat a jugar i els escoltàvem rient i fent xivarri". "Doncs anem a veure l'habitació, podem trobar proves que ens ajudin a resoldre aquest misteri" va dir el policia. La policia va pujar al pis de dalt. Va obrir

la porta de l'habitació i allà va trobar tres nens a terra, mig adormits. "Guaita" va dir el policia. "No seran aquests nens els que heu perdut?" va preguntar. L'avi va anar ràpidament darrere del policia a veure. "Mare de Déu Senyor" va dir l'avi. "Li puc ben assegurar que aquí no hi havia ningú fa una estona". "És veritat" va dir l'àvia. "Jo també he pujat a veure-ho i hem regirat tota la casa i aquí no hi eren". L'avi i l'àvia es van ben enfadar perquè pensaven que els nens havien fet alguna entremaliadura i s'havien amagat. Els avis van demanar perdó a la policia, però la policia els va dir que no feia falta perquè havien fet bé cridant-los.

L'avi els hi va demanar explicacions, no estaven gens contents: "a veure nens, perquè us heu amagat i ens heu fet patir a l'àvia i a mi". Tots tres van respondre alhora: "no ens hem amagat, ens ha passat una cosa molt estranya. No eren aquí, però no sabem dir-te on hem anat és una història molt llarga, millor que seieu, que ara us explicarem".

Si és veritat o mentida no ho sabreu mai a la vida.